

DUNAMOCSI

HÍRNÖK

RÖLUNK
SZÖL!

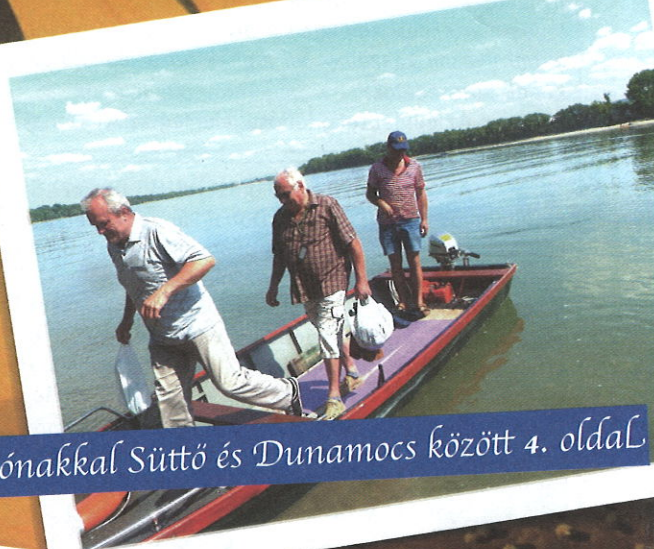
Közeleti havilap

II. évfolyam. 18. szám

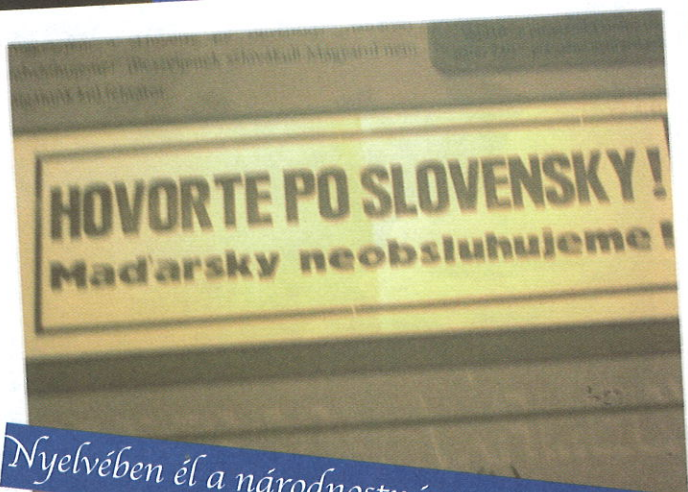
2012. augusztus

A vízelvezetés problémái 5. oldal

Csónakkal Süttő és Dunamocsi között 4. oldal

Nyelvében él a národnostná menšina 6. oldal

Az Alföldön két keréken 10. oldal

Szomszéd falvak tűzoltóversenye 9. oldal

A II. világháború dunamocsi áldozatai 8. oldal

„Kis színesek“

A valamikori JRD iroda hasznosításával kapcsolatban szóbeszéd terjedt a faluban, miszerint a tulajdonosok 80 hátrányos helyzetű roma fiatal elhelyezésére alkalmas otthon kialakítását tervezik az épületben. A témával kapcsolatban a facebookon is terjedelmes eszmecsere folyt, melybe a tévhitiek eloszlátása végett polgármesterünk is bekapcsolódott, aki ott a következő rövid nyilatkozatot tette közzé: *„Üdv mindenkinek! Valaki nagy erővel terjeszti ezt a pletykát, de szeretnék mindenkit megnyugtatni, hogy teljes mértékben alaptalan a hír. Sem az önkormányzatban, sem más fórumon soha még csak ötlet szintjén sem merült fel ilyesmi. Ha bármi ilyesmi készülne, én lépnek fel a leghatározottabban ellene. Bár a cáfolat soha nem olyan szenzációs, mint a pletyka, de azért kérlek terjesszék!”*

Az épület tulajdonosa jelenleg az AT Dunaj s.r.o., melynek képviselői szintén cáfolták a híresztelést.

A katolikus templomkertben tartott Szent István napi ökumenikus istentiszteleten Dobai Sándor esperes lelkipásztor és Elek László komáromi esperes-plébános szolgált, ami után sor került az új kenyér megáldására is. A nemzeti ünnep alkalmából tartott megemlékezésen Banai Tóth Pál polgármester tartott ünnepi beszédet, valamint Bánhidy Vajk történész vont párhuzamot érdekesítő előadásában Szent István kora és napjaink jellemzői között. Az *„Ezeréves emlékmű”* koszorúzására a helyi hagyományőrző csoport énekszója mellett került sor. A templomkertből távozva a megáldott új kenyérből kóstoló formájában minden ünneplő részesült.

Idén immár 38. alkalommal rendezték meg a Honismereti Kerékpártúrát, melynek keretében a résztvevők Dunamocsot is útba ejtették. Az 500 km-es táv során meglátogatták az útba eső nevezetességeket, így közvetlen környékünkön a több mint 100 éves pati szivattyúállomást, a virti Baróti Szabó Dávid sírhelyet, a Zsitvatoroki béke helyszínét, az Izsa-leányvári római erődöt, valamint a mi falumúzeumunkat tekintették meg. Láthatóan nagyon jól érezték magukat nálunk, ahol nemcsak a múzeum értékei, de a Szuri Lajos által készített ízletes riccsa is mély nyomokat hagyott bennük.

A nemzeti ünnep alkalmából rendezett kiállításon az izsai hagyományőrzők egyedi hangulatot árasztó színes és barnított fotókon mutatták be községük hajdani viseleteit. Az 50x60 cm-es képeket Sámson Enikő készítette néhány évvel ezelőtt, mikor két napig kibéreltek egy parasztházat a községben, berendezték bútorokkal, népviseletbe öltöztették az arra vállalkozókat, és elkészült egy ötvenkét alkotásból álló képsorozat. Az elbeszélések szerint az izsai szoknya nem volt mindig ilyen rövid, az idők során azonban egyre inkább kurtították. Volt olyan eset, amikor az esküvőt el kellett napolni, mert a pap már nem eskette össze a párt a menyasszony nagyon rövid ruhája miatt.

A *Búzavirág* hagyományőrző csoport tagjai mindig népviseletben lépnek fel, ahogy a kiállítás megnyitóján néhány dalt elénekelve nálunk is tették. Így személyesen is megismerhettük a fotókon szereplőket, élőben megcsodálhattuk a színpompás viseletet. A csoport vezetője, Sámson Gizella eközben elmondta, hogy a fotókkal együtt kiállított sok-sok gyönyörű toledó hímzés a negyvenes évekből származik, amikor ezek a hímzések az éhínségtől mentették meg az izsaiakat. Az asszonyok, lányok által készített toledókat ugyanis egy Frankl nevű helyi zsidó kereskedőnek adták el, aki élelmiszert adott érte.

A Szent István napi ünnepség keretében, Dunamocs önkormányzatának nevében Banai Tóth Pál polgármester elismerő okleveleket és emléklaketteket adott át az arra érdemesült polgároknak és szervezeteknek. A díjazottak a következők voltak:

A községnek nyújtott önzetlen támogatásért

Doc.RNDr. Tóth János PhD.
Hajabács Róbert
Farkas Péter
Takács András

Kovil s.r.o.
AT Dunaj s.r.o.
Dufrex S.r.o.
Soóky Gábor

Heinrich Danasch
Tóth Lajos
Szalay Ferenc
Ing. Csontos István

Libárik Péter
Ifj. Lajos Árpád

A felsorolt magánszemélyek és vállalatok az elmúlt évben falunknak kiemelkedő támogatást nyújtottak. Mindannyian lehetőségeikhez mérten segítették közösségünket, anyagi vagy tárgyi ajándékkal illetve elvégzett munkájukkal segítették az önkormányzatot.

Polgári aktivitásáért és a községben végzett önkéntes munkájáért

Lajos Gábor – rendezvények segítése, főzés
Szuri Lajos – rendezvények segítése, főzés
Mikes László – rendezvények segítése, főzés
Groman János – villanszerelés, segítség villamossági kérdésekben, projektekben
Nagy Róbert – segítség községi rendezvényeknél
Sidó Emese – segítség községi rendezvényeknél
Szalai Zoltán – rendezvények segítése, aktív részvétel a képviselő-testületi üléseken
Rácz Béla – rendezvények segítése, aktív részvétel a képviselő-testületi üléseken

Id. Szalay Géza – kőfaragó munkákban segítség, az ivókút javítása
Lajos Sándor – rendezvények segítése, főzés
Takács Ottó – rendezvények segítése, főzés
Id. Hollósi Sándor – telek és mezőgazdasági ügyekben nyújtott segítség
Harcza Ferenc – a DFC támogatása
Zámbóki József – különböző munkálatok elvégzése a község javára
Vasas Péter – aktív segítség a sport és egyéb rendezvények terén
Györffy Ronald – a községi személyautó karbantartása

A kultúra terén nyújtott kiemelkedő munkájáért és a község képviseletéért

P. Lajos András – a Csemadok élén folytatott tevékenység, a község méltó képviselete

Orosz Örs – kiállítások szervezése, kapcsolatépítés, a falu jó hírének terjesztése a világban

Polgári aktivitásáért és a községben végzett sokévi kiemelkedő munkájáért

Mellék Emma – sokéves aktív munkája a község társadalmi életében
Szabó Erzsébet – életműdíj lelkiismeretes pedagógiai munkájáért, tanórákon kívüli tevékenységéért
Szabó József – életműdíj lelkiismeretes pedagógiai munkájáért, tanórákon kívüli tevékenységéért

Böszörményi Irma – életműdíj lelkiismeretes pedagógiai munkájáért, tanórákon kívüli tevékenységéért
Mgr. Maricsek Ilona – az iskola bekapcsolása a községi tevékenységekbe

A képviselőtestület által odaítélt emléklakett díjazottjai

Szegi Ilona – a kultúra terén végzett sokéves kiemelkedő munkásságáért
Id. Lajos Árpád – életműdíj a községben végzett sok évtizedes munkájáért, példamutató emberi magatartásáért, a

vadászegyesületben végzett több mint 50 éves tevékenységéért
Dunamocsi futballklub – a 2012-ben mutatott teljesítményért, a járási első osztályba való feljutásért

A polgármesteri emléklakett díjazottja

ifj. Rácz Kálmán – a Dunamocsi Hírnök szerkesztéséért, valamint a falu közösségi és kulturális életében végzett tevékenységéért

HÁZHOZ MEGYEK - MEGSZERELEK, BESZERELEK!

Vízvezeték, fűtés, villany szerelése, javítása és átalakítása gyorsan és kedvező áron! Lakatos munkát is vállalok.

Zajos Ferenc

DUNAMOCs,
Belsőfalú 143.
Tel: 0949 167 191

Csónakkal Süttő és Dunamocs között

Valamikor réges-régen, egészen pontosan az 1920-as trianoni békeszerződésig, aztán húszéves megszakítás után 1938-tól 1945-ig révészek bonyolították a forgalmat ladikjaikkal a két part között. Szükség is volt a mindennapi összeköttetésre, hiszen nagyon sokan dolgoztak községünkben a túloldali ipartelepeken, s a Budapestre vagy akár Komáromba való eljutás legegyszerűbb módja is a jobbparton közlekedő vonattal kínálkozott. Mióta a schengeni egyezmény keretében megszűnt a határellenőrzés, a régi időkhöz hasonlatosan nincs adminisztratív akadály a átjárásnak. Néhányan ezt ki is használják, s csónakkal járnak át túloldali munkahelyükre, vagy tesznek alkalmi látogatást Süttőn, de azért az igazi áttörés a dunai közlekedésben még várat magára. Ezen próbált változtatni Dunamocs és Süttő önkormányzata, mikor az óriási országúti kerülőt megelégtelve elhatározta, hogy próbaképpen csónakon tesz látogatást egymás falunapi rendezvényeire. A két falu vezetése úgy gondolja, hogy akár komolyabb folytatása is lehet a kezdeményezésnek – minimális beruházás kell csak hozzá, néhány ladik, s egy-egy kis móló a két oldalon – de egyelőre legalább az ünnepi alkalmakkor használjuk ki a kézenfekvő lehetőséget.

Augusztus 18-án Czermann János polgármester vezetésével 8 süttői vendég szállt be ifj. Szalai Géza és Nemšovský Miro csónakjába a valamikori dunamocsi vasútállomáshoz, majd a partraszállás után este nyolcig szórakoztak rendezvényeinken. Másnap Miro és id. Hollósi Sándor csónakján Dunamocsról szintén a polgármester vezetésével heten viszonzották a látogatást. Részt vettek Süttő község Szent István napi ünnepségén, melynek keretében a helyi művészek alkotásaiból összeállított pazar kiállítást tekintették meg, ahol minden hölgyvendég csodálatos kukoricacsuhé rózsát kapott ajándékba. Ezután hallhatták a fellépő Lagzi Lajcsit, valamint a nap igazi fénypontjaként részt vehettek a hagyományos szabadtéri sváb bálon is. Tömve volt emberrel a szép főtér, s ahogy a sramli zenészek az első számba belecsaptak, táncra perdült szinte mindenki a nagymamától a pici unokáig.

A régi-új kapcsolattartási forma próbája tehát nagyszerűen sikerült, s már csak szervezés kérdése, hogy legalább az augusztus 20-i ünnepeken, amikor mindkét községben rendezvények sora zajlik, hagyományos barátságunkat erősítve jóval nagyobb számban látogathassuk meg egymást.

Sikerek és bosszúságok vízelvezetés ügyében

Községünkben a csapadékvíz elvezető hálózat nem teljes körű, ezért évek óta gondot jelent, hogy a belterületi utak néhány mélyebben fekvő pontján nagyobb esőzések alkalmával tócsákba gyűlik a víz, s ez kellemetlenségeket okoz az ott lakóknak, arra járóknak egyaránt. Nehezíti és veszélyessé teszi a közlekedést – különösen a kerékpározókat érintheti kellemetlenül, ha egy víz miatt nem látható mélyedésbe hajtanak –, rongálja az útburkolatot, sőt arra is volt példa, hogy a felgyülemelő víz hatására a közeli ház fala nedvesedni kezdett. A megfigyelések és lakossági bejelentések alapján 7-8 ilyen zóna keseríti a helyiek életét, s mivel a belterületi vízrendezés a jogszabályok szerint alapvetően községi feladat, az önkormányzat hozzájárult a probléma megoldásához. Már az elmúlt év során vízgyűjtő árkokat ástak két fokozottan érintett helyen, a posta előtt és az Immanuel Ház melletti kereszteződés tövében, ahol ennek következtében megoldódott a csapadékvíz elvezetés. A sikeren felbuzdulva a többi helyen is hasonló módszer alkalmazását irányozták elő, valamint pályázatot nyújtottak be a munkálatok finanszírozására a környezetvédelmi alaphoz. A pályázatot pozitívan bírálták el, s eredményeként a munkák kivitelezéséhez szükséges gépek sorával gazdagodtunk, melyek számos más felhasználási lehetőséget is nyújtva jelentősen bővítik a község eszközparkját. Birtokunkba jutott sok kéziszerszám mellett egy Honda villanygenerátor, Husqvarna motorfűrész, lombfűrész és damilos fűkasza, egy szivattyú és egy bűvárszivattyú, valamint 200 méternyi tűzoltótömlő.

2012-ben, a munkálatok 2. üteme során, újabb 6 helyen létesültek vízelvezető árok, mégpedig Zsemlyéék, Beckék, Rácz Béláék, Tóth Kálmánék, Fülöp Zsigmondék és Tallósi Károlyék háza közelében. A kivitelezés alatt több fontos szempontot, körülményt kellett figyelembe venni, melyek esetenként nehezítették a végrehajtást. Ügyni kellett arra, hogy az árok a közlekedést ne akadályozza, tehát ne legyen túl közel az úttesthez, de túlságosan távol sem áshatták, hiszen a víznek az útról el kell jutni az árokig. Továbbá elég hosszú legyen, hogy a víz ne csapjon ki belőle, ne legyen nagyon mély a balesetveszély miatt, lejtős útszakaszán is vízszintes maradjon az alja, hogy a víz egyenletesen helyezkedjen el benne, valamint kapuk, bejáratok elé a ki és bejárást lehetővé tevő beton áthidaló csövek kerüljenek.

Az árok végül elkészültek, s azóta néhány eső bebizonyította, hogy megfelelően látják el feladatukat, mégsem beszélhetünk az ügyben felhőtlen sikertörténetről, ugyanis a lakosok közül többen elégedetlenségüknek adtak hangot. Mindenekelőtt az árok csúnyaságát valamint a veszélyességét hangsúlyozták, ami különösen az esti órákban fenyegetheti a figyelmetlen arra járókat. Az önkormányzat a kritikákat

megfontolta, s megoldásként a legzavaróbb helyeken az árok oldalát kövekkel rakatta ki. Az átalakított vízgyűjtő így – a kép tanúsága szerint is – jóval tetszetősebbé, az utcaképhez illeszkedővé és a közlekedők számára láthatóbbá vált. Az önkormányzat ezzel még nem tekinti lezártnak az ügyet, és továbbra is foglalkozik a vízelvezető rendszer tökéletesítésének kérdésével. Tanácsait, hozzászólásait ezért köszönettel fogadja a polgármesteri hivatal.

A Rácz Béláék mellett található árok az átalakítás előtt és után.

Zámbóék kerítése igazi kézműves remek

Gyerekek és felnőttek egyaránt csodájára járnak annak az újonnan felállított kerítésnek, amely néhány hete Zámbó Margiték portájának Belső falu felőli oldalát díszíti. A gyerekeket a rajta látható mesefigurák, kedves jelenetek ragadják meg, a felnőttek pedig azt a kérdést forgatják fejükben, vajon boltban lehet-e hozzájutni ilyen egyedi darabhoz, netán kézműves alkotással állnak szemben? Bennünk mocsiakban, akik jól ismerjük a családot, ez a kérdőjel csak néhány pillanatig ágaskodik, aztán rögtön átadja helyét az erős gyanúnak: „Biztosan a Zámbó Géza keze van a dologban!”

Aki így gondolja, teljesen igaza van. De az ügyben nemcsak a mester keze, de a feje is fontos szerepet játszott. Nem másolta, koppintotta valahonnan a témát, figurákat, jeleneteket, hanem azok teljes egészében az ő élénk fantáziájának születtei. Az ügyes kéz és a gazdag képzelőerő mellett már csak Zámbó Géza hatalmas szívére volt szükség, amely mindenekelőtt a családjáért dobog. Gyerekeiért, unokáiért a világ végére is elmenne, bármit megcsinálna, s erről az a sok-sok ajándék is tanúskodik, melyek az évek során keze alól kerültek ki. Évtizedekkel ezelőtt bölcsőt készített – melyben 5 gyerek nőtt föl és még az unokákat is szolgálja – Hunorka születésénél zsúrkocsit hozott össze, de sok-sok minden mellett alkotott kiságyat, kisasztalt, játékpólcot, hintát vagy akár tolókapát is biciklivázából. A következő projekt Erzsébet lányáék ekecsi teraszának oszlopai lesznek

A belső falusi kerítés keretének anyagát a ház udvarán szétszedett fóliavasak adták, a figurákat pedig gömbvasakból hajtogatta ki. Reggel ötör már hegesztés, köszörülés, kalapálás hallatszott ki otthoni műhelyéből, de a munka „művészi” részét, a hajtogatást csak teljes nyugalomban, az ástványi pincénél tudta végezni. Egy szemtanú szerint olyan ügyesen hajtogatta a vasat, ahogy a bohóc szokta a lufi figurákat. Ilyenkor „kisasasait” sem tűrte meg maga mellett, akiknek egyébként megvolt a maguk feladata: felesége drótkéfézett, Margit a rozsdamarást végezte, az éppen itthon lévő Csilla pedig az alapfestéket vitte fel a vasra. Mondogatták, hogy akár egy KFT-t is alapíthatnának. Közben a kicsik is ott sertepertéltek a lábuk alatt: Huncsi, Bibike és a kis Gézike. Hunor volt a hegesztő bekapcsoló felelős, aki annyira belejött a műveletbe, hogy a papát megviccelve időnként magasabb fokozatra állította át a gépet. „Mama gyere, vidd el a gyerekeket!” – kiáltotta a papa, mikor már nem volt más választás.

Végül két hónap alatt elkészült a lápi törpés képsorozat, amely 6 elemből áll: 1. horgász törpe, 2. csónakázó törpe halat ad ki társának a csónakból, 3. hattyút békával etető törpe, 4. őzikét etető törpe, 5. nyúlra vadászó törpe, 6. lándzsát hajító törpe.

Aki az utóbbi időben nem járt a Lilla szobor melletti Zámbó ház környékén, annak csak ajánlani tudjuk, tegyen arra egy tanulmányi kirándulást! Higgyék el, mesés kerítést fognak látni!

FALUNAP Csehi Krisztián a gyermek horgászverseny győztese

2,5 kilóval a legtöbb, 80 dekával pedig a legnagyobb halat is előtt megérdemelten végzett az élen a horgászegyesület által szervezett falunapi versenyen. Krisztián a horgászat fogásait apukájától és Lajcsi bátyától tanulta, akiket igyekszik minél többször rávenni, hogy a Dunára menjenek. Legjobban böklékre szeret pecáznai, s nagy erénye a türelem és kitartás: addig-addig dobálja a pecát míg a hal csak ráakad.

A verseny résztvevőinek horgára pedig főleg keszegek, dévérek akadtak. A gyerekek dicséretére legyen mondván, egész délelőtt bőszen horgásztak a rekkenő hőség ellenére is. Máskor már jóval a lefújás előtt a sátrnál lábatlankodtak, azt lesve, hogy mikor lesz már „párky”. A mustárral, friss kenyérral és kofolával kínált, s az egyesület által ingyenesen biztosított finomságból egyébként mindenkinek jutott, még a gyerekekhez kilátogató felnőtteknek is.

Az első helyezést jutalma egy Silstar feederbot lett, a második egy Okuma orsót kapott, a harmadik pedig egy Trifibra horgászbottal gazdagodott. Ezen kívül a résztvevők között haltartó szákok, merítőszákok, ostor és egyéb horgászati kellékek is kiosztásra kerültek. Szalai János gazdaboltja a legnagyobb hal kifogójának különdíjat, 3kg etetőanyagot ajánlott fel.

Csehi Krisztián fogta ki, aki így Nagy Emese és Csontos Tibor

Nyelvében él a národnostná menšina

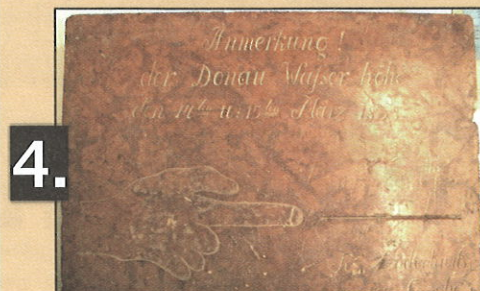
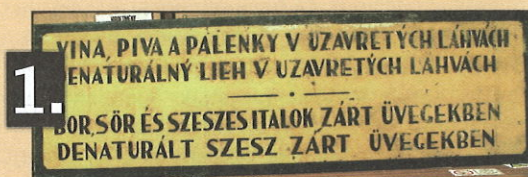
Dunamocs immár a 8. helyszíne volt annak a kiállításnak, melyet a fenti címmel a Szent István napi falunap keretében tekinthettek meg az érdeklődők. A kiállítás elnevezésében tapasztalható ötletes nyelvi játék egyrészt a tárlat témakörére utal, másrészt érzékelteti, hogy a nyelvhasználati jogok szabályozása és alkalmazása terén a szlovákiai valóság bizony erősen felemás és ellentmondásos képet mutat. A szervezők – akik között Orosz Örs ötletadóként és koordinátorként is oroszlánrészt vállalt a munkában – az elmúlt száz év során Szlovákia területén alkalmazott kétnyelvűség történetét dolgozták fel, különösen annak egyik fontos aspektusára, a táblák, feliratok esetében megnyilvánuló gyakorlatra koncentrálnak. Az intézménynevek, emlékművek, helységnévtáblák, buszmegállók és vasútállomások feliratai álltak a Fórum Intézet keretében megvalósuló vizsgálat fókuszában, melyet 2010 nyarán egy átfogó terepmunka vezetett be. A „kétnyelvűség körül” során az akció munkatársai 540 magyar lakosságú települést jártak be, 73 kérdésből álló kérdőívet töltöttek ki a helyi vezetőkkel, és hozzávetőleg 23.000 fotót készítettek. Ennek adatbázisa az interneten is megtalálható.

A kiállítást kurátorként megnyitó Örs lapunknak elmondta, hogy a projekt eredményeiből számos következtetés vonható le a nyelvi szabályozás hiányosságaira, a hatósági jogsértésekre vonatkozóan. Ezek jelentős része persze enélkül is köztudomással bír, de most már a felmérésnek, statisztikai adatoknak köszönhetően egyértelműen bizonyíthatóvá, tények hosszú sorával alátámaszthatóvá váltak. A tanulságok egyike, hogy a két világháború között jóval szélesebb nyelvi jogkörrel bírtunk, mint a kommunizmus alatt, vagy akár manapság. Bizony, a 21. század Szlovákiájában tiltottnak vagy természetellenesnek tűnő nyelvhasználati szokások a háború előtt még teljesen hétköznapi dolognak számítottak. Olyan régi kétnyelvű táblák is szerepeltek a kiállításon, melyek ma már országos felháborodást keltve törvénysértésnek minősülnének, akkor viszont még magától értetődőek voltak.

Napjainkban például a kétnyelvű útjelző táblák vagy a vasúti magyar feliratok messze túllépik a hatóságok ingerküszöbét, pedig az érvényben lévő nyelvhasználati törvény elvileg lehetőséget biztosít az alkalmazásukra. Erre az ellentmondásra világítottak rá a *Kétnyelvű Dél-Szlovákia* mozgalom aktivistái – Örséktől teljesen független szervezetről van szó – akik számos figyelemfelkeltő akciót hajtottak végre az elmúlt időszakban. Dunaszerdahelynél például elhelyeztek az út mellett egy nagy kék útjelző táblát, melyen a városok magyarul is szerepeltek. A hatóságok bő egy nap alatt eltávolították a táblát, amely most a dunamocsi kiállításon is látható volt. Hasonlóan fűgék voltak a hivatalos szervek Ekelén, ahol az említett szervezet tagjai önerőből felújították a legalább húsz éve katasztrofális állapotban lévő vasúti megállót. Az elhanyagolt, illemhelynek használt és az utasok életét, egészségét veszélyeztető, romos állapotban lévő épületet 20 önkéntes 3 nap munkájával kitakarította, bevakolta és befestette. Körülötte lekaszálták a fűvet, páfrányt és muskátli ültettek, egy padot és egy órát is elhelyeztek, hogy az utasok hétköznapijait kellemesebbé tegyék. Az épületen egy szlovák és egy magyar nyelvű menetrendet helyeztek el, a hivatalos szlovák állomásnév-tábla („Okoličná na Ostrove”) alá elhelyezték annak magyar nyelvű fordítását („Ekel”). Ezzel az ekeli lett az ország első kétnyelvű vasúti megállója. Nem sokáig, mert másnap már a magyar tábla nélkül díszlett a széppé varázsolt ekeli megálló.

A tárlat számunkra legkedvesebb darabjai azok a dunamocsi vonatkozású feliratok, melyek Örs gyűjtőmunkájának köszönhetően kerülhettek nyilvánosság elé. Társaikkal együtt hamarosan a szegedi, prágai, brünni közönség is megcsodálhatja Zajos Mihály fűszerüzletének cégtábláját (1. kép), az 1939–1945-ös időszakból származó helységnévtáblánkat (2. kép), a helyi anyakönyvi kerületet jelző táblát 1927–1938-ból (3. kép), és azt réges-régi, vörös márványra véssett német nyelvű feliratot 1838-ból, amely a korabeli árvíz szintjét mutatja, s valamelyik helyi kőfalban volt elhelyezve (4. kép). Kuriózumnak számít az a háromágú, sárgaréz betűs vas irányjelző tábla is, amely Keszi előtt a köbölkúti út torkolatánál mutatta az utat a két világháború között (5. kép). A táblát az 1938-ban bevonuló magyar csapatok távolították el, majd hosszú ideig egy keszi gazda malacóljának tetőelemeként szolgált, a sárgaréz betűk pedig a rokonság pincekulcsainak díszai lettek.

Ez utóbbi tábla igazolja, hogy az 1. republikában az irányjelzők is kétnyelvűek voltak, s ez nem fájt talán senkinek. A kétnyelvű feliratok senkit nem veszélyeztetnek, senki jogait nem korlátozzák. Nekünk, magyar anyanyelvű állampolgároknak viszont fontos, hogy az államot megtestesítő hatóságok a mi nyelvünkön is kommunikáljanak velünk, hiszen így tudjuk csak igazán otthon érezni magunkat Szlovákiában.

Mitas Péter lett 2012 legjobbjá

A 418 km-es, Rokycanyból induló versennyel véget ért a galambász versenyszezon, melyen a legjobb eredményt Mitas Péter érte el. A dunamocsi egyesület galambászainak háziversenyében a sokáig vezető Schulze Róbertet, valamint Boros Zoltánt megelőzve, több mint 1000 pontos előnnyel végzett az élen. A radványi tenyésztő ezzel az eredménnyel a körzeti rangsorban is előkelő helyet vívott ki, 57 versenyző közül a kitűnőnek számító 3. helyen, a régió 148 indulója között pedig a 7. helyen végzett. Dobogósaink közül a körzetben és a régióban Boros Zoltán a 12. illetve 18., Schulze Róbert a 13. illetve 23. helyen zárt. Az előkelő eredmények is mutatják egyesületünk erejét, a környék postagalambászatában betöltött fontos szerepét.

A Falunap keretében Skuliba József a *Polgármester Vándorserlegét* vehette át, amely annak a tenyésztőnek jár, aki a Hídverő Naphoz legközelebb eső versenyen a legjobban szerepel.

Utolsó versenyek:

Gotha, Németország 2012. 07. 12. Start 06:00, 656 km

1. Rohácsék József 14:01, 646 km
2. Mitas Péter 14:20, 655 km
3. Csontos János 14:26, 656 km
4. Boros Zoltán 14:38, 656 km
5. Skuliba József 14:39, 656 km

Montabaur, Németország, Start 07:00, 827 km

1. Boros Zoltán 18:32, 827 km
2. Rohácsék József 18:28, 817 km
3. Lajos Ferenc és Gábor 18:58, 827 km
4. Mitas Péter 19:08, 825 km
5. Fülöp Zoltán 19:33, 827 km

Beroun, Start 09:00, 399 km

1. Mitas Péter 13:42, 398 km
2. Boros Zoltán 13:44, 399 km
3. Skuliba József 13:48, 399 km
4. Fülöp Zoltán 13:48, 400 km
5. Lajos Gábor 13:54, 399 km

Rokycany, Start 06:15, 418 km

1. Mitas Péter 13:07, 417 km
2. Skuliba József 13:14, 418 km
3. Rohácsék József 13:28, 408 km
4. Csontos János 13:50, 418 km
5. Fülöp Zoltán 14:03, 418 km

A háziverseny végeredménye

1. Mitas Péter	5816 pont	(3.)	*7.
2. Boros Zoltán	4508	(12.)	*18.
3. Schulze Róbert	4344	(13.)	*23.
4. Rohácsék József	3556	(15.)	*24.
5. Fülöp Zoltán	3334	(18.)	*33.
6. Zajos Eduard	2836	(24.)	*50.
7. Lajos Ferenc és Gábor	2408	(27.)	*41.
8. Csontos János	2374	(28.)	*42.
9. Skuliba József	1872	(30.)	*66.
10. Szegi András	1152	(35.)	*73.

- zárójelben a járási helyezések 57 versenyzőből -

- * csillaggal jelölve versenyzőink helyezése a regionális versenyben 148 indulóból (Szered, Surány, Komárom) -

Az információt Boros Zoltán szolgáltatta.

LECSÓ

Idén másodszorra került megrendezésre a lecsófőző verseny a falunap keretében. A csodálatos napsütéses reggelen 9 órakor 16 lelkes csapat vágott neki a megmérettetésnek (Galambászok, Búcsi Tűzoltók, Újvári Tini Csajok, Falábú és Cápa, Dunamocsi Vadásztársaság, Tüzes Angyalok, Tűzoltó Tinik, Rohambrigád, Horgászegyesület, Süttő, Péró, Gumimacik, Polgármester Angyalai, Virág Anikó és Csapata, Csemadok, Híd Baráti Kör). A lecsó nélkülözhetetlen alapanyagait, a paprikát, paradicsomot, zsírt és hagymát Dunamocsi község biztosította, csakúgy, mint a kenyeret. A többi hozzávalót ki-ki saját ízlése szerint adta hozzá.

Minden csapat kitett magáért, a 7 tagú zsűrinek nem volt könnyű dolga. A zsűri több szempontot vett figyelembe a pontozáskor, a csapatok megjelenését, dekorációt, terítéket, a higiéniaát, és természetesen magát az ételt. A legjobb csapatnak idén a Híd Baráti Kör bizonyult – a polgármester legnagyobb ellenkezésére. De a független zsűri semmilyen külső nyomásnak nem engedett, így csodálatos díszítéssel, precíz higiéniaával és ízletes lecsóval Csehi János, Kurucz Ágota és Vörös Noémi nyerte a legjobbnak járó díjat. A második helyen a Dunamocsi Vadásztársaság végzett, akik rendelkeznek némi tapasztalattal főzés terén, és ezt be is mutatták a versenyen. A csapattársak Gál László, Slezák Pál és Patról érkező vendégük Rehák Lajos voltak. A harmadik befutó a Polgármester Angyalai névre keresztelt csapat lett, akik idén is saját készítésű vakarccsal tálták finom lecsójukat. A csapatban résztvevő hölgyek: Mezei Szilvia, Bertók Gizella, Búcsi Katalin, Krizsan Gréti, Mezei Gizella és Kálmán Szidónia. Ezen kívül a zsűri egy különdíjat is odaítélt a legifjabb csapatnak, a Tűzoltó Tinik csapatának (Mezei Szidónia, Egyeg Emese, Farkas Réka, Vrabél Anita, Rácz Gabriella, Földes Noémi), akik fiatal koruk ellenére becsületesen helytálltak és felnőtt segítség nélkül főzték meg jóízű lecsójukat.

Egy nagyon jó hangulatú eseménynek lehettünk tanúi, s reméljük jövőre még többen neveznek majd be a versenyre.

Tóth Emőke

A II. világháború dunamocsi áldozatai

3. rész

Csontos Imre: 1913-ban született, a Molnár utca végén ma is álló, édesapja által épített szülői házban lakott. Gazdatisztként dolgozott a mocsipusztai majorban, nőtlen volt. 1942-ben vonult be, s hamarosan a Don-kanyarhoz vitték, ahol pilótaként harcolt. Haláláról nem tudunk pontosat, a háborúból hazatérő Kinczer László és a karvai bajtársak hozták a hírt édesanyjának, hogy látták Imrét megsebesülni. Más információt nem kaptak soha. Eltűntnek nyilvánították, a Vöröskereszten keresztül keresték. Szülei és hat testvére várták haza, ma már csak egy húga él Pozsonyban. Adatközlő: Csontos János.

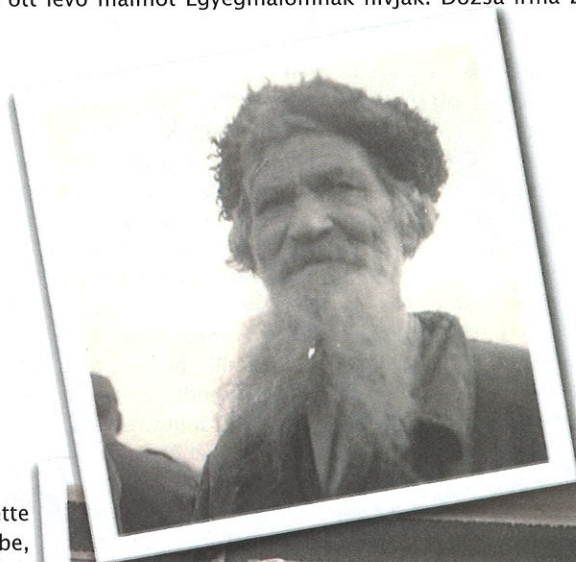
Darányi Edéné, Darányi Lili, Darányi Imre: Darányi Ede a háború előtt a falu orvosa volt. A Molnár utcán lakott családjával, itt volt a rendelője is, de a korabeli szokás szerint inkább maga járt ki betegeihez. A helyiek nagyon jó orvosnak tartották, a szóbeszéd szerint korábban kórházi főorvos volt, de az első világháborúban légnyomást kapott, s ezután került falura. Dr. Rékay jegyezte meg a komáromi kórházban mocsiai előtt: „Akit a Darányi küld be, annak úgy is van a diagnózisa, ahogy ő megállapította.” Szavajárása miatt a helyiek Hogyák doktorként emlegették. „Na majd valahogy meghogyákoljuk!” – mondogatta.

Felesége az 1886-os születésű Lantos Aranka volt, gyermekeik az 1920-ban született ikrek, Lili és Imre.

A zsidóknak 1944. április 5-től kötelezően előírták a 10x10 cm átmérőjű hatágú sárga csillag viselését, melyet a rendelet szerint a felsőruházat bal oldalára kellett varrni. Lili nagyon szégyellte a sárga csillagot, mikor az utcára ment, mindig úgy tartotta táskáját, hogy ne látszódjon. Darányi doktort, feleségét és Lilit a többi dunamocsi zsidóval együtt 1944 májusában hurcolták el a faluból. Lovaskocsra rakták őket, s a párkányi téglagyárba szállították, ahol ideiglenes gettót létesítettek számukra. Párkány környékének egész zsidóságát ide gyűjtötték, majd vonatra zsúfolva elindították őket Lengyelország felé. Auschwitzba 1944. június 16-án érkeztek.

Lili megérte a tábor felszabadítását, s elindult hazafelé. Érsekújvárnál járt, ahol a zsúfolt vonaton nem jutott számára hely, ezért sokakkal együtt a Párkány felé tartó szerelvény tetejére telepedett. Szerencsétlenségére azonban a vonat tetejéről valahogy leesett, összezúzta magát és sérüléseibe Újvárbán belehalt. Édesanyja, Darányi Edéné Lantos Aranka Auschwitzban pusztult el. Ikertestvérét, Imrét nem a családdal együtt deportálták, hanem már korábban, mint munkaszolgálatos zsidót sorozták be az orosz frontra 1942-ben. Itt vesztette életét. Darányi Ede túlélte a haláltábor, hazatért falujába, s az életben maradt mocsai zsidók közül egyetlenként itt is maradt. A hatvanas években bekövetkezett haláláig gyógyította a betegeket. Adatközlő: néhai Persei Jenő, néhai Bacskorné Tücsök Etel, Mellék Emília.

Dózsa László: Szüleivel a Belső faluban lakott, a harmincas évek végén Baranyai Erzsébetet vette feleségül. A házasság után munkaalkalom miatt Pestre költöztek, egy lányuk született, Irmus. Pestről vitték a háborúba Dózsa Lászlót, ahonnan nem tért vissza. Halálának körülményeit nem ismerjük. Özvegye később Egyeg Ernő vízimalom tulajdonoshoz ment hozzá. Mivel a vízimalmok akkor már korszerűtlennek számítottak, a mocsai malmosgazdák többsége szárazmalom építésével próbált újra feltörni. Bábi János a Mocs környéki piacot már uralta, így Egyeg Ernőéknek távolabbra kellett tekinteniük. Ipolytölgyesre költöztek, ahol évekig szárazmalmot működtettek. A falutól pár száz méterre található tanyát ma is Egyegpusztának, az ott lévő malmot Egyegmalomnak hívják. Dózsa Irma 2009-ben halt meg Budapesten. Adatközlő: Baranyai Mihály és Baranyai Gyula.

Az itt, és a lap borítóján látható képeket Szalai János készítette az orosz fronton. Rádiósként szolgált, s hírszerzők mellé osztották be, akiknek a rádiós összeköttetést biztosította a parancsnoksággal. Rengeteg fényképet készítettek, igyekezve mindent dokumentálni, ami a fronton és környékén történt. Szalai Jánosnak köszönhetően ezekből a képekből sok Mocsra került. A doni orosz offenzíva következtében felbomlott a magyar hadállás, s a zűrzavarban mindenki menekült amerre látott. Jani bácsinak már majdnem sikerült hazajutnia, de Kőbölkútnál járva magyar katonák igazoltatták, s visszavitték a frontra. Megsebesült a térdén, ami után orosz fogságba esett. Egy zsidó orvos segítségével sikerült megszöknie, aki elárulta neki, hogy másnap reggel a sebesültek kivégzését tervezik az oroszok. A szilánk csak 50 év múlva dolgozódott ki a térdéből. A német vagon ablakában balról a 3. Szalai János. Adatközlő: fia, Szalai János

Jankovics Gyuláné Dózsa Julianna, Jankovics Gyula, Szabó Mihályné, Szabó Ernő, Szabó Erzsike: Együtt tárgyaljuk őket, mert a Jankovics házban együtt vesztették életüket. A II. világháborús emlékművön Dózsa Julianna kétszer is szerepel, egyszer lánykori nevén, egyszer pedig Jankovics Gyulánéként. A tragédia 1945 márciusában történt, ugyanazon bombázás alkalmával, mikor Czibor Zsigmondné és a Füsi család is életét veszítette (*történetük lapunk múlt havi számában található*). A Czibor és Jankovics porta mindössze 2-3 háznyira volt egymástól a dunaparti Kis utcában.

Szabó Mihály katonaként szolgált, ezért nádfedeles házukból bombázások idején a feleség és a két kisgyerek, Erzsike és Ernő a szemben lakó idősebb házaspárhoz, Jankovicsékhoz ment át. Akinek nem tartozott pince a házához, vagy nem jutott számára hely másoknál, úgy talált menedéket ahogy tudott. Volt, aki az udvar végén ásott bunkerben bújt meg, ami tulajdonképpen csak egy mélyebb gödör volt, de legalább védelmet nyújtott a robbanás után szanaszét repülő repeszekkel, szilánkokkal szemben, mások pedig a szobákat elválasztó vastag ajtókeret menedékeibe állva igyekeztek átvészelni a veszélyt. Jankovicsék ez utóbbi módszert követték, s valószínűleg az anya és két gyereke is beállt példájukra az ajtófélfába. Telitalálattal szemben azonban ez semmit sem jelentett, így a ház hátsó szárnyára csapódó bomba mindannyiukat megölte. A légiveszély elmúltával a helyszínre gyülekeztek a falusiak, akik látták a szanaszét repült testrészeket. Legmeggrázóbb látványt a kislány koponyájának egy darabja nyújtotta, amely hosszú hajával a romok között hevert. Ugyanekkor, a Kis utca Ásvány felé nyúló kertjei alatt ásott bunkergödrökben az ott meghúzódó lengyel menekültek szerencsésen túléltek a támadást. *Adatközlő: Mellék Emília.*

Egyeg Sándor: 1928-ban született, apja Egyeg József, anyja Ármái Erzsébet. A dunaparti Kis utcában lakott, édesapja kőműves volt. A leventéket – vagyis a katonai jellegű kiképzésben részesült 18 év alatti fiatalokat – 1945. február 5-én vitték el falunkból a nyilasok azzal a szándékkal, hogy a fronton vessék be őket. Gyalog vitték Komáromba a kb. 40 tagú csapatot, melynek a fele az izsai éjszakai pihenő során megszökött. A többiek – köztük Egyeg Sándorral – a Monostori erődbe kerültek, ahol egy hétig tartózkodtak. Ekkor bevagonírozták őket, s elindultak Németország felé. Egyeg Sándor 7 mocsival utazott egy vagonban: Szabó Mihály (1928-as születésű), Szabó József (1929), Mocskos János (1929), Fekete Gyula (1930), Szabó Sándor (1930), Rusznyák Sándor (1930), Illés Árpád (1930). A holland határ melletti Wittmund városáig jutottak, ahol a repülőtéren tartózkodtak. Harci cselekményekben nem vettek részt. Egyeg Sándort falubeli társai ekkor már csak ritkán látták, mert a mocsis származású bánhidai lakos, Ármái Béla még a vonaton átcsalogatta őt a tatabányaiak vagonjába. Ettől kezdve velük tartózkodott. További sorsáról információval csak a háború után hazalátogató Ármái Béla szolgált, aki elmondta, hogy Egyeg Sándor a táborban megbetegedett, ezért katonakórházba szállították. Valószínűleg itt érte a halál bombázás vagy betegsége következtében. *Adatközlő: Illés Árpád.*

FALUNAP

Szomszéd falvak tűzoltóversenye

A süttőiek, búcsiak és dunamocsiak részvételével egyesületünk a falunap keretében tűzoltóversenyt rendezett. Csapatunk tartalékos összeállításban, régi motorosokat is bevetve szállt küzdelembe, mivel különböző elfoglaltságok miatt Egyeg Zoltán, Antal Mihály, Boros Zoltán, Lajos Árpád és Tücsök Dávid sem tudott csatásorba állni. Az Egyeg Attila, Rusznyák Károly, Vrábel László, Búcsi János, Boros Zsolt, Csontos Tibor, Szalai Gergely összetételű hetesfogat jól küzdött, de a körülönség azért néhány másodperc képeben a búcsiak felé billentette a mérleget. A verseny pechesen indult számunkra, versenyzőink az első fordulóban túl messzire vitték az elosztót, így a távot csak 1:44:75-tel tudták teljesíteni. A második fordulóban aztán kiköszörülték a csorbát, s mivel csak a legjobb időt veszik figyelembe, csapatunk a 2. helyen végzett. A búcsiaknak ezen a napon nem volt ellenfele, mindkétszer 1 perc alatti időt futottak.

Örömteli fejlemény, hogy megalakult az egyesület gyerekcsapata is, amely a számára kijelölt rövidebb pályát ügyesen teljesítette. Ifjú reménysegeink a következő összeállításban szerepeltek: ifj. Csontos Tibor (parancsnok), Mezei Szidónia, Egyeg Emese, Farkas Réka, Vrábel Anita, Rácz Gabriella, Zsemlye Máté, Földes Noémi.

Végeredmény:

1. Búcs 0:53:16
2. Dunamocs 1:02:41
3. Süttő 1:05:44

A versenyen kívül induló süttői női csapat a távot 1:04:25 alatt teljesítette.

Református fiataljaink virrasztása

2012. augusztus 17., péntek, amikor még a szolgálatban lévő buszsofőrnek is feltűnt, hogy valami készül Marcelházán. Komárom és Dunamocsi irányából is érkeztek az emberek, hogy résztvehessenek a Firesz-Duna Mente első alkalommal megrendezésre kerülő virrasztásán, aminek a marcelházi kultúrház adott otthont.

De miről is szól egy református virrasztás? Mindenekelőtt közösség Istennel, és persze közösség a többiekkel is, mert hát csak összecsupörgött több, mint 90 ember, köztük nyolcan Mocsról. Név szerint: Dobai Eszter, Dobai Kinga, Záhorszky Mónika, Záhorszky Zsuzsa, Antal Ferenc, Asbóth Máté, Tóth Kálmán és Dobai Sándor esperes úr. Így aztán délután hattól együtt dicsérhettük az Urat énekkel, táncsal, bizonyágtételekkel, figyelhettünk rá a vizuális és hagyományos áhitatok alatt, részt vettünk a bűnbánó istentiszteleten. A dicsőítést több csapat vezette, egy-egy órányi szolgálatot vállalva. Hajnalban tartottunk egy imaközösséget, ahol imádkoztunk az egyházi vezetőkért, az ország vezetőiért, a cigánymisszióért, a Firesz-Duna Mentéért és a Firesz-Fixért (ez a keleti régió) is. A programpontok között volt időnk egymásra, megismerhettünk új embereket, és a meglévő barátságok tovább erősödhetek. A reggelt úrvacsorával köszöntöttük, meg persze énekkel. Így ért véget ez a virrasztás szombat reggel fél 8 körül, amikor én személy szerint még bírtam volna tovább is.

A lelki táplálék mellett a marcelháziak gondoskodtak a testi táplálékról is, úgyhogy az éhezéstől itt aztán nem kellett tartani!

Záhorszky Zsuzsa

Az Alföldön, két keréken

– úti beszámoló két részben –

Ajánlom beszámolómat azok figyelmébe, akik a sportot a megismerés élményével szeretnék párosítani.

A történet tavasszal kezdődött, amikor a gútai Zsélyi Zoltán barátom felvetette az ötletet: túrázzunk egy nagyot kerékpáron! Nem kellett kétszer mondani, rögtön ráálltam. Irány a kerékpár túra! Dunamocsi – Budapest – Szeged – Ópusztaszer – Bugac – Kiskőrös – Kecskemét. Első hallásra soknak tűnik, de nem lehetetlen. Mi megcsináltuk, s felejthetetlen élményekben gazdag négy napot élhettünk át!

Elkezdjük hát szervezni az utat. Feleségem, Ildikó is igent mondott, hiszen hetente két-három alkalommal rendszeresen kerekhezünk 15–20 kilométert. A szép Szeged városának megtekintése pedig már régóta álmai között szerepelt. Két jó kerékpár, sisak, mellény, kerékpáros batyu mind megvolt, vagy beszereztem. A Magyar Igazolvány szintén adott volt, megvettük hát a két retúr vonatjegyet Komáromból Szegedre.

Eljött a nagy nap, június 14, hajnali négy óra. Indulásunk napja a dél-komáromi vasútállomásról. Bekerekeztünk az állomásra, csak nézett bennünket mindenki. Legtöbben munkába indultak. De ahogy a későbbiekben tapasztaltuk, nagyon sokan utaznak a vonaton kerékpár társaságában, és nem is olyan furcsa dolog ez. Felszálltunk hát mi is, irány Budapest!

A kényelmes vonatból kiszállva Budapesten jött az első akadály. A szerelvény Komáromból Budára, a Déli-pályaudvarra érkezett be, Szegedre viszont Pestről, a Nyugatiból indult tovább. Át kellett hát kerekelnünk a városon. Tíz kilométer volt a távolság, közben Duna híd, rakpart, Parlament – nagyon élveztük ezt a nem mindennapi hajnali tekerést! Bevallom, életemben először tekertem nagyvárosban. Futni futottam már jó párszor, de ez most új és érdekes kihívás volt. Készítettünk pár képet a Lánchídon, a Parlamentnél, majd betekertünk a Nyugati pályaudvar peronjára. Alig kellett várnunk, indult is a szegedi gyors. Az előre eltervezett időrend szerint haladtunk. A gyorsvonatokon nagyon jól megszervezték a kerékpár szállítást, külön vagon van a kerékpárosoknak minden szerelvényen. Hogy én ezt eddig nem vettem észre!

11.00 Szeged. A Dóm előtt tekertünk, s valami hihetetlen jó érzés fogott el! Nemrég még Dunamocsra, most pedig Szeged gyönyörű belvárosában tekerek! És mindezt ezer forintért!!! Bejártuk az egész várost, megnéztük a nevezetességeit. A sétálóutcában fagyaltoztunk, kávéztunk, majd a városháza előtti parkban pihentünk egy kicsit.

A következő úticél a Tisza parti kis falu, Mindszent volt. Itt várt minket aznapi szálláshelyünk. Szeged városából kifelé kerékpárúton haladtunk. A város határától a Tiszáig azonban egy forgalmas úton, ahol rengeteg autó volt. Na, gondoltam csak nem lesz ez mindig így, mert bizony nagyon veszélyes volt a mutatványunk, az autósok pedig türelmetlenek. Elérve a Tisza folyót, a térképen ráakadtunk egy rövidebb útra Mindszent felé, ami a Tisza töltésén vezetett. Elindultunk hát arra, s csak reméltük, hogy jó úton haladunk. Az első órában aszfaltozott úton mentünk, majd jött egy kemény agyagos út, ami az előző napi esőben válhatott jól járhatóvá. Zötykölődtünk az igaz, de jól haladtunk. Mindszent falu közepén volt a szálláshelyünk. 54 kilométer volt mögöttünk az első napon. A helyiek, megtudván, hogy Szegedről tekertünk, kétkedve, ám barátsággal fogadtak minket. Lemosva az út porát, jöhetett a vacsora, amit a Tisza partján egy hangulatos kis halászcárdában fogyasztottunk el. Senki nem volt fáradt és nagyon jól éreztük magunkat. Szállás 2 főre 4200 forint!

(Folytatjuk.)

Kele Géza

A Vasas-taktika diadala a pingpongversenyen

Lassan védjegygyé lehetne avatni azt a játékmódot, melyet apa és fia követ, s amellyel a falunapi pingpongversenyen a felnőttek között Vasas Péter megvédte májusban elhódított bajnoki címét, fia Krisztián pedig újra visszaszerezte azt. Sikerük titka, hogy mindketten rendkívül türelmesen, védekező alapállásban az ellenfél megingására, hibájára várnak, s az ellenfél előbb utóbb tényleg hibázik, vagy gyengébben ad vissza, amit könyörtelenül kihasználnak. Krisztián kifejezetten szereti az olyan védekező jellegű labdameneteket, mikor riválisa leüti a labdát, s ő kedvenc ütésformáját alkalmazva hátulról pörgetheti azt vissza.

A felnőttek küzdelmét felfokozott várakozás előzte meg, s nem csak azért, mert most különösen nagy volt a tét, hanem mert a címvédő és a korábbi dobogósok mellett asztalhoz lépett a legnagyobb favoritnak tartott Gáspár Gyula, valamint a sokak által titkos esélyesként emlegetett Böszörményi János is. Gazsit mindenki szerette volna elkerülni, hiszen fonákjai és tenyeresei egyaránt kitűnőek, lapos szerváitól frászt kap az ellenfél, csavarásai pedig szinte visszaadhatatlanok. Ha egy ilyen csavarásba beleteszi az ember az ütőt, 5 méterre pattan tőle a labba. A későbbi győztes is elismerte, hogy Gazsinak nincs gyenge pontja, s csak óriási türelemmel és egy kis szerencsével lehet megverni őt. A szerencse most a sorsolás formájában játszott Pepe kezére, hiszen a nagy ellenfelek szinte mind a másik ágra kerültek, s Gulának kellett eltakarítani őket az útból. A gyengébb ágon viszonylag könnyen menetelt a döntőbe, ami aztán pokoli küzdelmet hozott. A szetteket tekintve Gazsi kétszer is vezetett, de a döntő labdamenetet végül Peti hozta 11:9-re, így övé lett a trófea, valamint az a Kelly's márkájú mountain bike kerékpár, melyet Heinrich Danasch, dunamocsi kötődésű vállalkozó ajánlott fel a két kategória győztesének.

A gyerekeknél Vasas Krisztián a komáromi Molnár Viktorral játszott a döntőt, amire a hosszú labdamenetek, és – ahogy a résztvevők említették – az idegek játéka volt a jellemző. A szetteket tekintve szoros küzdelemben, de az egyértelmű fölényt jelző 3:0-al végül Krisztián diadalmaskodott. A harmadik helyet a májusi győztes Gula Tibor szerezte meg, Bertók Tamás legyőzésével.

Eredmények:

Gáspár Gyula – Böszörményi János 3:1

Nagy Sándor – Csehi János 3:0

Bábi Tibor – Nagy Sándor 3:1

Péter Dezső – Kele Géza 3:0

Tallósi Zoltán – Vasas Péter 0:3

Lajos Tamás – Gáspár Gyula 1:3

Gáspár Gyula – Bábi Tibor 3:1

Vasas Péter – Péter Dezső 3:1

Gáspár Gyula, Vasas Péter és Bábi Tibor. Tibi nem csak a pingpongos dobogóra került föl, de megnyerte a tizenegyes rúgó versenyt is Püsky János és Pálík Mihály előtt. 26 felnőtt és 9 gyerek résztvevő indult, akik egyenes kiesésben küzdöttek. A gyerekeknél Lajos Bence végzett az élen Molnár Viktor és Banai Tóth István előtt. A kaput a felnőtteknél Lajos Zsolt és Csontos Tibor, a gyerekeknél Vasas Krisztián védte.

3. helyért: Bábi Tibor – Péter Dezső 3:0 (játék nélkül)

Döntő: Vasas Péter – Gáspár Gyula 3:2

Molnár Viktor, Vasas Krisztián és Gula Tibor.

Gyerekek:

Vasas Krisztián – Varga Bálint 3:0

Molnár Viktor – Szabó Botond Ákos 3:0

Bertók Tamás – Zsemlye Máté 3:2

Szabó Dávid – Gula Tibor 0:3

Gula Tibor – Vasas Krisztián 0:3

Bertók Tamás – Molnár Viktor 0:3

3. helyért: Gula Tibor – Bertók Tamás 3:0

Döntő: Vasas Krisztián – Molnár Viktor 3:0

A jövő reménységei csapattá szerveződtek

Örömmel számolhatunk be róla, hogy az alsó tagozatos korosztály gyerekeiből megalakult a DFC ún. előkészítő (Prípravka) csapata. Egyelőre 13-an vannak a fiúk (és Veronika), akik kispályán játsszák majd mérkőzéseiket 5+1-es felállásban. Az edzői feladatot Tücsök Alfréd látja el, s az edzések az iskolai foci körön belül valósulnak meg. Az ellenfelek Izsa, Marcelháza, Búcs, Madar és Perbete csapatai lesznek. A mérkőzésekről lapunkban rendszeresen beszámolunk. *Mindent bele fiúk (és Veronika), szurkolunk nektek!*

A csapat tagjai: Vasas Mihály, Pataki Viktor, Farkas Alex, Lajos Botond, Sánta Mátyás, Rácz György, Keló Dezső Zoltán, Szuri László, Csehi Krisztián, Csontos István, Lakatos Róbert, Mezei Rudolf és Csontos Veronika.

Nehéz kezdet a járási osztályban

Perbete – Dunamocs 3:0 (0:0)

DFC: Bernáth – Lajos T., Andruskó, Marikovecz, Püsky – Nagy, Gula (Gróf), Bertók (Virág), Sulák, Bábi – Pálik.

Sérülések és kirándulások miatt több hiányzónk volt, ezért nem a megszokott szerkezetben játszott a csapat, Lajos Tamás például a söprögető posztjára került. A járás egyik legerősebb csapatának otthonában védekező felfogásban játszottunk, abban bízva, hogy egy-egy gyors kontra révén Pálik Misinek sikerül elszakadni a védőkről, s góllal lephetjük meg az ellenfelet. A 72. percig jól működött a taktika, Sulák ziccere révén az 1. félidő végén még gólszerzésre is adódott lehetőségünk. A 72. percben bekapott gól után az egyenlítés reményében bátrabb támadójátékot vállaltunk fel, ami sajnos megbosszulta magát, fellazuló védelmünk még két alkalommal kapitulált.

A bajnokságra törő ellenfél otthonában helytállt a csapat, kis híján sikerült a meglepetés. A sok jó teljesítmény közül Püsky játékát és Bernáth nagyszerű védekeit, valamint szurkolóink támogatását emeljük ki. Közel annyian voltunk a nézőtéren, mint a perbeteiek, s jó volt hallani, ahogy zengett a Hajrá Mocs! A játékosok köszönik a támogatást!

Dunamocs – Búcs 0:1 (0:0)

DFC: Bernáth – Püsky, Banai Tóth, Marikovecz, Andruskó – Nagy, Sulák, Lajos T., Bábi – Pálik, Tóth (Bertók).

A 20. percig egyértelmű mezőnyfölényben játszottunk, s egy óriási helyzetet is feljegyezhattünk: Lajos Tomi szabadrúgása a kapus kezéről a kapufára pattant, majd a gólvonal előtt elguruló labdát egy búcsi játékos mentette szögletre. Húsz perc után aktívabbá váltak a búcsiak, többször veszélyeztették kapunkat. Sántha jól tartotta a labdát a középpályán, pontosan osztogatott, s játékaival tartást adott az ellenfélnek. Ezzel szemben a mi játékunk megakadt, s a pontatlanságok, hibák miatt rendszeresen elakadtak támadásaink.

A második félidőben aztán egy szerencsétlen gólt kaptunk. Kapusunk folyamatosan követte szemével a félpályáról magas ívben közeledő, teljesen veszélytelennek tűnő labdát, úgy érezte közel áll a kapuhoz, s az ívelés majd a kapu mögé hull. Nem akarta, hogy szöglet legyen belőle, így szinte a kezét sem emelte fel. A labda viszont a lécz alatt éppen a hálóba pottyant. A hosszú idő óta kimagasló teljesítményt nyújtó kapusunk peches tévedéséért sem játékos, sem szurkoló nem haragudott.

A gól után kitámadtunk, de a játékot már nem tudtuk igazán felpörgetni a jól védekező ellenféllel szemben. Legnagyobb helyzetünk Püsky ollózó kapáslövése volt az ötös sarkáról, valamint Lajos Tamás mellé szálló csúsztatott fejese.

Lapzártá után: **Gúta B – Dunamocs 8:4 (5:1)** Gólok: Lajos T. 2, Pálik, Gula.

Novoszádek Viktor 10 darab EB labdát – köztük 2 meccslabdával – adományozott focicsapatunknak. Viktor hosszú ideje Angliában él, de onnan is nyomon követi a DFC eredményeit, és a távolból szurkol neki. Ahol pedig tud, segít, hiszen tisztában van vele, hogy elkel mindenféle segítség. A kilencvenes években Viktor meghatározó játékosa volt a keretnek, jól emlékszünk rá, hogy copfba fogott hosszú szőke hajával kiköpött mása volt Emmanuel Petit-nek a franciák korabeli világ és európa bajnok védekező középpályásának. Angliai karrierjét munkásként kezdte a repülőtéren, majd csoportvezető lett, aztán a Hilton Hotelben dolgozott hat évig menedzser asszisztensként. Jelenleg részlegvezetőként a brightoni Thistle szálloda alkalmazottja.

A csapat és a vezetőség ezúton köszöni kedves segítségét!

A Pat elleni barátságos mérkőzésen átadták a 2011/2012-es év legjobb teljesítményeiért járó díjakat. Góllövésben 29 góllal Lajos Tamás végzett az élen, a legjobb játékosnak járó díjat pedig a vezetőség döntése értelmében nem egy játékos vehette át, hanem az egész csapat részesült a „Felkerülő csapat” feliratú medálban.

